

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 452/2013-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. septembra 2013 predbežne a podľa § 73b zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov prerokoval návrh RNDr. A. Z., B., zastúpenej advokátom JUDr. A. B., B., na preskúmanie rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií sp. zn. VP/55/13-K z 25. júna 2013 a takto

r o z h o d o l :

Návrh RNDr. A. Z. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnený a rozhodnutie Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií sp. zn. VP/55/13-K z 25. júna 2013 p o t v r d z u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bol 23. augusta 2013 doručený návrh RNDr. A. Z., B. (ďalej len „navrhovateľ“), na preskúmanie rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií (ďalej len „výbor“) sp. zn. VP/55/13-K z 25. júna 2013 (ďalej len „namietané rozhodnutie“).

Z obsahu návrhu a jeho príloh vyplýva, že navrhovateľka vykonávala v roku 2012 funkciu člena Dozornej rady S., š. p., B. Uznesením č. 191 z 23. mája 2013 začal výbor proti navrhovateľke konanie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov za porušenie povinnosti podať oznámenie funkcií, zamestnaní, činností a majetkových pomerov do 31. marca 2013 podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení ústavného zákona č. 545/2005 Z. z. (ďalej len „ústavný zákon o ochrane verejného záujmu“).

Navrhovateľka adresovala 30. mája 2013 výboru svoje vyjadrenie, v ktorom uviedla, že podľa jej názoru sa na ňu s ohľadom na ukončenie výkonu funkcie člena dozornej rady 11. októbra 2012 *„nevzťahuje čl. 7 ods. 1 zákona č. 357/2004 Z. z...., ale vzťahuje sa mňa povinnosť podľa čl. 8 ods. 5 uvedeného zákona... Na základe čl. 8 ods. 5 vyššie uvedeného zákona sa na mňa, ako bývalej členky Dozornej rady S., š. p. B., vzťahuje lehota podania oznámenia do 11. 11. 2013. Dovoľujem si taktiež poznamenať, že zároveň som poslankyňou Zastupiteľstva B... samosprávneho kraja a vzťahuje sa na mňa povinnosť podľa čl. 7 ods. 1 zákona č. 357/2004 Z. z... odovzdať oznámenie do 31. 3. 2013, čo som v lehote splnila.“*.

Navrhovateľka následne 6. júna 2013 doplnila svoje vyjadrenie tvrdením, že *„ak z mojej strany došlo k porušeniu zákona, tak to bolo na základe nejasnej formulácie článku 7 ústavného zákona, o čom svedčí aj skutočnosť, ktorú som zistila po doručení Uznesenia výboru, a to že IV. senát Ústavného súdu mal identický výklad ústavného zákona (nález sp. zn. IV. ÚS 293/07) ako som si ho vyložila ja. Následne, po preštudovaní si rozhodnutí Ústavného súdu som zistila, že Ústavný súd vydal zjednocujúce stanovisko PLz. ÚS 1/2010-10, z ktorého vyplýva moja povinnosť podať Oznámenie v lehote do 31. 3. 2013. Tieto okolnosti uvádzam na svoju obhajobu, že z mojej strany nešlo o neznalosť zákona, opomenutie, či nedbanlivosť a ani o úmysel nepodať zákonom požadované Oznámenie.“*. Súčasne s doplnením vyjadrenia doručila navrhovateľka výboru vyplnené oznámenie podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu.

Výbor namietaným rozhodnutím autoritatívne konštatoval, že navrhovateľka ako bývalá členka Dozornej rady S., š. p., B., porušila čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, lebo nepodala oznámenie požadované týmto ustanovením do 31. marca 2013, ale až 7. júna 2013. Za to jej výbor podľa čl. 9 ods. 10 písm. a) ústavného zákona o ochrane verejného záujmu uložil „*pokutu v sume zodpovedajúcej mesačnému platu verejnej funkcionárky, a to vo výške 805 EUR, ktorú je povinná uhradiť do 30 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia...*“.

V odôvodnení namietaného rozhodnutia výbor po rekapitulácii dôvodov vyjadrenia navrhovateľky zdôraznil, že „*podľa čl. 9 ods. 6 ústavného zákona, ak sa v konaní preukázalo, že verejný funkcionár nesplnil alebo porušil povinnosť alebo obmedzenie ustanovené týmto ústavným zákonom, výbor má možnosť len konštatovať, v čom je konanie alebo opomenutie verejného funkcionára v rozpore s ústavným zákonom alebo zákonom a uložiť mu pokutu podľa čl. 9 ods. 10 ústavného zákona vo výške mesačného platu verejného funkcionára (keďže ide o porušenie povinnosti podľa čl. 7 ústavného zákona podať oznámenie do 31. marca za predchádzajúci kalendárny rok). Podľa čl. 9 ods. 12 ústavného zákona môže výbor rozhodnúť aj o zastavení konania, ak sa v konaní preukáže, že verejný funkcionár nesplnil alebo porušil povinnosti ustanovené týmto ústavným zákonom. Výbor dospel po vykonanom dokazovaní k záveru, že vyjadrenie verejnej funkcionárky má len vysvetľujúci charakter, avšak bez toho, že by výbor mohol na uvádzané skutočnosti prihliadať, keďže ústavný zákon neumožňuje zbaviť verejnú funkcionárku zodpovednosti za jeho porušenie z takýchto dôvodov.*“.

V návrhu doručenom ústavnému súdu navrhovateľka namieta, že „*výbor napriek tomu, že si vyžiadal od navrhovateľky jej stanovisko, vôbec neprihliadol ku skutočnostiam a dôkazom, ktoré vo svojich vyjadreniach predložila... Z týchto dôkazov je zrejmé, že navrhovateľka nielenže nemala žiaden problém predložiť požadované oznámenie, ale aj to, že predmetné oznámenie podala, a to v zákonnej lehote. Výbor sa však týmito skutočnosťami... vôbec nezaoberal a nijak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení svojho rozhodnutia.*“.

Navrhovateľka nesúhlasí s názorom výboru, že na ňou uvádzané skutočnosti ústavný zákon o ochrane verejného záujmu nedovoľuje prihliadať, pretože *«orgán, ktorý vykonáva uvedené konanie nemôže odmietnuť prihliadnuť na tieto skutočnosti z dôvodu, aký uviedol výbor vo svojom rozhodnutí. O povinnosti orgánu preveriť relevantné argumenty navrhovateľky hovorí aj Ústavný súd vo svojom náleze sp. zn. III. ÚS 380/2012 z 12. septembra 2012, podľa ktorého: „Ak v konaní vo veci ochrany verejného záujmu si orgán ukladajúci sankciu riadne nepreveril relevantné argumenty navrhovateľa a iné právne významné skutočnosti, jeho rozhodnutie možno bez ďalšieho považovať za neústavné.“. Výbor dostatočne nepreveril argumenty navrhovateľky, ktorými namietala právne významné skutočnosti, že si svoju zákonnú povinnosť podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona v zákonnej lehote splnila. Výbor takisto vôbec neprihliadol k ostatným argumentom navrhovateľky, ktoré uvádzala vo svojich vyjadreniach. Pritom posúdenie argumentov navrhovateľky malo v tomto prípade závažný význam, pretože keby výbor postupoval v súlade so zákonom, t. j. k uvedeným argumentom navrhovateľky prihliadol a vykonal ňou uvedené dôkazy, musel by jednoznačne dospieť k záveru, že navrhovateľka si svoje povinnosti podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona splnila a bol by povinný rozhodnúť v súlade s čl. 9 ods. 12 ústavného zákona...».*

Navrhovateľka tiež poukazuje na skutočnosť, že na 10. schôdzi výboru *«okrem konania voči navrhovateľke sa viedlo identické konanie aj voči bývalému poslancovi Národnej rady... V. L., ktoré výbor ďalším uznesením zastavil. Z mediálnych výstupov niektorých členov výboru je zrejмый rozdielny postoj členov výboru k verejným funkcionárom. Vplýva to najmä zo správy TASR zo dňa 25. 6. 2013, v ktorej sa uvádza nasledujúce: „V. L. bol taký zlatý poslanec. Podľa mňa nebol úplne kompetentný vykonávať funkciu poslanca, ale bol výborný hokejista. A ja mu verím, že priznanie nepodal z nevedomosti a neznalosti“, zastal sa L. poslanec KDĽ A. P., ktorý sa na L. prípad pozeral ľudsky. „Keď bol v parlamente, tak ani nevedel, či je v koalícii alebo v opozícii, či je vo vláde alebo v parlamente. Ľudsky mi ho je ľúto. Je dobre, že výbor rozhodol, ako rozhodol.“, doplnil P. Kresťanský demokrat tvrdí, že zákon by mal platiť pre každého rovnako, ale v prípade L. je ochotný prižmúriť oko. „V prípade V. L... No, zákon by mal platiť aj pre neho, ale je naozaj v ťažkej situácii a mal problém rozlíšiť niektoré základné*

veci, takže jeho by som ospravedlnil,“ uviedol P., ktorý v ostatných prípadoch hlasoval za udelenie pokuty. Z tejto správy je viac ako zrejmé, že členovia výboru nehlasovali na základe ústavného zákona, ale na základe osobných postojov k jednotlivým verejným funkcionárom. Viacerí verejní funkcionári nepodali oznámenie v zmysle čl. 7 ods. 1 ústavného zákona, avšak boli prijímané rozdielne a nejednotné uznesenia týkajúce sa podobných prípadov. Tento postup je zrejším porušením zásady rovnosti občanov pred zákonom vyplývajúci z čl. 12 ods. 1 Ústavy, podľa ktorého ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach... Vzhľadom na uvedené skutočnosti je nutné predmetné rozhodnutie výboru považovať za neústavné a z tohto dôvodu je nevyhnutné ho zrušiť.».

Navrhovateľka navrhuje, aby ústavný súd vo veci samej nálezhom takto rozhodol:

„1. Rozhodnutie Výboru Národnej rady Slovenskej republiky č. VP/55/13-K zo dňa 25. 6. 2013 vydané v konaní podľa ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení ústavného zákona č. 545/2005 Z. z. zrušuje.

2. Výbor Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií je povinný uhradiť RNDr. A. Z. trovy právneho zastúpenia v sume 330,60 Eur (slovom tristotridsať eur šesťdesiat centov) na účet jej právneho zástupcu JUDr. A. B., advokáta, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 10 ods. 2 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu dotknutý verejný funkcionár môže podať návrh na preskúmanie rozhodnutia výboru na ústavný súd v lehote 30 dní odo dňa doručenia rozhodnutia podľa odseku 1, ktorým bola vyslovená strata mandátu alebo funkcie, alebo do 30 dní odo dňa doručenia rozhodnutia podľa čl. 9 ods. 10, ktorým bolo rozhodnuté o pokute voči verejnemu funkcionárovi. Podanie návrhu na preskúmanie rozhodnutia výboru má odkladný účinok. Ústavný súd rozhodne o tomto návrhu do 60 dní odo dňa jeho doručenia. Konanie o preskúmaní takéhoto rozhodnutia pred ústavným súdom upravujú ustanovenia zákona. Rozhodnutie ústavného súdu je konečné okrem rozhodnutia podľa čl. 12 ods. 2.

Podľa § 73a ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sa konanie o preskúmaní rozhodnutia vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov začína na návrh verejného funkcionára, ktorého sa týka rozhodnutie orgánu, ktorý vykonáva konanie o návrhu vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa ústavného zákona o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov.

Podľa § 73b ods. 3 zákona o ústavnom súde ak senát ústavného súdu zistí, že konanie verejného funkcionára je v rozpore s ústavným zákonom o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov, rozhodnutie orgánu svojím uznesením potvrdí. V opačnom prípade napadnuté rozhodnutie orgánu senát ústavného súdu nálezom zruší.

1. Podľa uznesenia č. k. PLz. ÚS 1/07-3 z 2. mája 2007 prijatého podľa § 6 zákona o ústavnom súde o zjednotení odchylných právnych názorov senátov ústavného súdu na konanie vo veciach podľa čl. 9 a nasledujúcich ústavného zákona o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov sa na toto konanie vzťahuje § 25 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého sa každý návrh predbežne prerokuje.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

2. Z podaného návrhu je zrejmé, že navrhovateľka nijako nespochybňuje, že písomné oznámenie podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu do 31. marca 2013 nepodala. Navrhovateľka takisto nespochybňuje skutočnosť vyplývajúcu z vyžiadaného spisového materiálu, a to že predmetné oznámenie podala 7. júna 2013.

Súvisiaca argumentácia navrhovateľky, že príslušnej komisii Zastupiteľstva B. samosprávneho kraja predmetné oznámenie včas a riadne doručila, je podľa názoru ústavného súdu irelevantná. Ústavný zákon o ochrane verejného záujmu nezbavuje verejného funkcionára povinnosti podať oznámenie podľa čl. 7 ods. 1 z titulu každej verejnej funkcie, ktorú v rozhodnom období zastáva. Výnimkou je prípad ustanovený v čl. 7 ods. 3 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu (ak je verejný funkcionár zvolený alebo vymenovaný do inej verejnej funkcie alebo je opätovne zvolený alebo vymenovaný do tej istej verejnej funkcie a podal v kalendárnom roku oznámenie podľa odseku 1, nie je povinný ho podať opätovne), ktorý však má význam iba pre prípadnú kumuláciu povinnosti verejného funkcionára podať oznámenie do 30 dní odo dňa, keď sa ujal výkonu verejnej funkcie, a jeho povinnosti podať oznámenie do 31. marca príslušného kalendárneho roka. O takýto prípad však u sťažovateľky nejde.

3. Podľa čl. 2 ods. 1 písm. zc) ústavného zákona o ochrane verejného záujmu sa tento zákon vzťahuje na funkcie riaditeľa štátneho podniku a členov dozornej rady štátneho podniku, ktorých do funkcie ustanovuje štát.

Podľa čl. 3 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu je verejným funkcionárom na účely tohto ústavného zákona každý, kto vykonáva funkciu uvedenú v čl. 2 ods. 1. Na účely čl. 7 a 8 a na účely konania, ak sa porušili povinnosti podľa čl. 7 a 8, sa osoba, ktorá vykonávala verejnú funkciu, považuje za verejného funkcionára aj v období jedného roka odo dňa skončenia výkonu verejnej funkcie.

Podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu verejný funkcionár je povinný do 30 dní odo dňa, keď sa ujal výkonu verejnej funkcie, a počas jej výkonu vždy do 31. marca podať písomné oznámenie za predchádzajúci kalendárny rok, v ktorom uvedie,

a) či spĺňa podmienky nezlučiteľnosti výkonu funkcie verejného funkcionára s výkonom iných funkcií, zamestnaní alebo činností podľa čl. 5 ods. 1 a 2,

b) aké zamestnanie vykonáva v pracovnom pomere, obdobnom pracovnom vzťahu alebo štátnozamestnaneckom pomere a akú podnikateľskú činnosť vykonáva popri výkone funkcie verejného funkcionára,

c) aké má funkcie v štátnych orgánoch, v orgánoch územnej samosprávy, v orgánoch právnických osôb vykonávajúcich podnikateľskú činnosť a v orgánoch iných právnických osôb; taktiež uvedie, z ktorých uvádzaných funkcií má príjem, funkčné alebo iné požitky,

d) svoje príjmy dosiahnuté v uplynulom kalendárnom roku z výkonu funkcie verejného funkcionára a z výkonu iných funkcií, zamestnaní alebo činností, v ktorých vykonávaní verejný funkcionár pokračuje aj po ujatí sa výkonu funkcie verejného funkcionára,

e) svoje majetkové pomery a majetkové pomery manžela a neplnoletých detí, ktorí s ním žijú v domácnosti, vrátane osobných údajov v rozsahu titul, meno, priezvisko a adresa trvalého pobytu.

Navrhovateľkina výhrada proti namietanému rozhodnutiu sa svojím obsahom zakladá na právnom názore, podľa ktorého verejný funkcionár nie je povinný podať oznámenie podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu za kalendárny rok, v ktorom prestal vykonávať verejnú funkciu.

Ústavný súd uznesením č. k. PLz. 1/2010-10 zo 7. júla 2010 vo veci zjednotenia odchylných právnych názorov senátov prijal zjednocujúce stanovisko, podľa ktorého *„verejný funkcionár má po skončení výkonu funkcie povinnosť podať oznámenie podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení ústavného zákona č. 545/2005 Z. z. za dobu výkonu funkcie v kalendárnom roku, v ktorom skončil aktívny výkon funkcie do 31. marca nasledujúceho kalendárneho roku“*. Zdôraznil pritom, že zmyslom konania vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov je preveriť plnenie ústavného zákona o ochrane verejného záujmu. Ústavný zákon o ochrane verejného záujmu tak ustanovuje povinnosti počas aktívneho výkonu funkcie, po jeho skončení vrátane tzv. postzamestnaneckých povinností (typicky čl. 8 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu). Počas celého obdobia a v každom momente aktívneho výkonu funkcie musí byť dodržiavaný ústavný zákon o ochrane verejného záujmu, a z tohto dôvodu musí byť jeho dodržiavanie kontrolované. Preto je rozumné, že verejný funkcionár je po ukončení aktívneho výkonu funkcie povinný urobiť oznámenie aj za dobu výkonu funkcie v poslednom kalendárnom

roku výkonu funkcie, a to do 31. marca nasledujúceho kalendárneho roku. Samozrejme, funkcionára už nemožno sankcionovať stratou funkcie, ale ústavný zákon o ochrane verejného záujmu pozná aj sankcie finančné. Ak by kontrolný orgán (v predmetnej veci výbor) zistil, že v čase aktívneho výkonu funkcie došlo k porušeniu povinností podľa ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, môže verejnému funkcionárovi uložiť tam stanovenú pokutu.

Akceptácia právneho názoru navrhovateľky by znamenala, že časť jej aktívneho výkonu funkcie by nebola preverená, a tým by bol popretý účel ústavného zákona o ochrane verejného záujmu. Skutočnosť, že tu ústavodarca podporne použil konštrukciu právnej fikcie používajúc designát „verejný funkcionár“ aj na určité obdobie po skončení aktívneho výkonu funkcie osoby, má len legislatívno-technický charakter a nemá v danej súvislosti žiadnu relevanciu. Ústavodarca mohol postupovať aj tak, že by určil osobám po skončení funkcie danú povinnosť nenazývajúc ich verejným funkcionárom, pričom by dosiahol rovnaký výsledok a naplnil by sa účel ústavného zákona o ochrane verejného záujmu.

Ústavný súd sa cíti viazaný ním samým formulovanou požiadavkou na dôsledné rešpektovanie jedného zo základných hodnotových princípov právneho štátu, a to princípu právnej istoty [(čl. 1 ods. 1 ústavy), napr. PL. ÚS 36/95], ktorého neopomenuteľným komponentom je predvídateľnosť práva. Súčasťou uvedeného princípu je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95, II. ÚS 80/99), teda to, že obdobné situácie musia byť rovnakým spôsobom právne posudzované.

Vzhľadom na uvedené niet rozumného dôvodu odchyliť sa od právneho záveru ústavného súdu ustáleného v citovanom zjednocujúcom stanovisku č. k. PLz. 1/2010-10 zo 7. júla 2010. Keďže na skutkové okolnosti jej prípadu a na navrhovateľkinu argumentáciu formulované a odôvodnené zjednocujúce stanovisko dopadá, ústavný súd hodnotí zásadnú navrhovateľkinu námietku ako nedôvodnú.

4. Navrhovateľka proti napadnutému rozhodnutiu výboru namietala aj s poukazom na rozhodnutie výboru v inom konaní o ochrane verejného záujmu prijaté takisto 25. júna 2013, ktorým výbor konanie proti verejnému funkcionárovi V. L., bývalému poslancovi Národnej rady Slovenskej republiky, zastavil. Skutkové pozadie vedúce k začatiu uvedeného konania pritom bolo identické s prípadom navrhovateľky (podanie oznámenia podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu po 31. marci 2013).

Podľa čl. 9 ods. 6 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu ak sa v konaní preukázalo, že verejný funkcionár nespĺnil alebo porušil povinnosť alebo obmedzenie ustanovené týmto ústavným zákonom alebo zákonom, alebo v oznámení podľa čl. 7 alebo čl. 8 uviedol neúplné alebo nepravdivé údaje, rozhodnutie obsahuje výrok, v ktorom sa uvedie, v čom je konanie alebo opomenutie verejného funkcionára v rozpore s týmto ústavným zákonom alebo zákonom, odôvodnenie a poučenie o opravnom prostriedku. Rozhodnutie obsahuje aj povinnosť zaplatiť pokutu podľa odseku 10.

Podľa čl. 9 ods. 12 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu ak sa v konaní nepreukázalo, že verejný funkcionár nespĺnil alebo porušil povinnosť alebo obmedzenie ustanovené týmto ústavným zákonom alebo zákonom, alebo v oznámení podľa čl. 7 alebo čl. 8 uviedol neúplné alebo nepravdivé údaje, orgán podľa odseku 1 rozhodne o zastavení konania... Konanie sa zastaví aj vtedy, ak sa verejný funkcionár pred hlasovaním o rozhodnutí podľa odseku 6 vzdá svojej funkcie.

Z citovaných ustanovení vyplýva, že úlohou výboru v konaní pred ním vedenom podľa ústavného zákona o ochrane verejného záujmu je výlučne posúdenie riadneho a včasného splnenia povinností uložených ústavným zákonom o ochrane verejného záujmu alebo iným osobitným zákonom dotknutým verejným funkcionárom. Tomu zodpovedá aj koncept prieskumnej právomoci ústavného súdu, keďže podľa § 73b ods. 3 zákona o ústavnom súde ak senát ústavného súdu zistí, že konanie verejného funkcionára je v rozpore s ústavným zákonom o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov, rozhodnutie orgánu svojím uznesením potvrdí. V opačnom prípade napadnuté rozhodnutie orgánu senát ústavného súdu nálezom zruší.

Predmetom konania o preskúmaní rozhodnutia vo veciach ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov, v rámci ktorého ústavný súd plní funkciu orgánu rozhodujúceho o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu výboru, je teda iba posúdenie konania verejného funkcionára z hľadiska jeho konformnosti s príslušnými ustanoveniami ústavného zákona o ochrane verejného záujmu. Tomu zodpovedá aj zákonná úprava rozhodovania ústavného súdu v tomto konaní – zrušením namietaného rozhodnutia výboru (ak senát ústavného súdu po jeho preskúmaní zistí, že konanie verejného funkcionára nebolo v rozpore s ústavným zákonom o ochrane verejného záujmu) alebo potvrdením rozhodnutiu výboru (ak po jeho preskúmaní dospeje senát ústavného súdu k záveru, že konanie verejného funkcionára bolo v rozpore s ústavným zákonom o ochrane verejného záujmu).

Pravdaže, ústavný súd neopomína skutočnosť, že v priebehu svojej rozhodovacej činnosti podľa jedenásteho oddielu druhej hlavy tretej časti zákona o ústavnom súde už uviedol, že sa v tomto konaní nemôže v niektorých osobitných prípadoch obmedziť iba na posúdenie otázky, či navrhovateľ ako verejný funkcionár v oznámení podľa čl. 7 alebo čl. 8 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu uviedol neúplné alebo nepravdivé údaje alebo či porušil povinnosť alebo obmedzenie ustanovené týmto ústavným zákonom alebo zákonom (IV. ÚS 1/07). „Osobitosť“ však identifikoval v porušení procesných zásad zaručujúcich právo na spravodlivý proces garantované čl. 46 a nasledujúcimi Ústavy Slovenskej republiky, keď výbor pristúpil k vyvodu zodpovednosti voči verejnému funkcionárovi, ktorý sa pred hlasovaním o rozhodnutí podľa čl. 9 ods. 6 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu vzdal svojej funkcie. Ústavný súd potom v danej kauze zistil rozpor postupu výboru s poslednou vetou čl. 9 ods. 12 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu (obdobne III. ÚS 20/07).

O takýto prípad však u navrhovateľky nejde. Ústavný súd konštatuje, že zastavenie konania na podklade rovnakých alebo obdobných skutkových okolností prípadu iného verejného funkcionára nepochybne môže za určitých okolností (napr. pri absencii náležitého odôvodnenia) nastoľovať závažné otázky týkajúce sa rovnosti prístupu výboru k posudzovaniu pochybení verejných funkcionárov, to ale nemá žiaden dopad

na dokazovaním ustálený a aj samotnou navrhovateľkou potvrdený fakt, že potrebné riadne a včas nepodala, a tak porušila čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu. Aj posledná navrhovateľkina námietka je tak nedôvodná.

5. V prípade navrhovateľky zo zisteného skutkového stavu vyplýva, že hoci v roku 2012 vykonávala verejnú funkciu (člen dozornej rady štátneho podniku), oznámenie podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu do 31. marca 2013 výboru nepodala, a preto je záver o tom, že navrhovateľka porušila čl. 7 ods. 1 ústavného zákona, vyjadrený v namietanom rozhodnutí vecne správny a nezakladá dôvod na jeho zrušenie ústavným súdom (pozri tiež IV. ÚS 263/09, I. ÚS 46/2011 a I. ÚS 382/2010). Zjavná neopodstatnenosť posudzovaného návrhu vyplýva nepochybné z toho, že konanie navrhovateľky bolo v rozpore s právami a povinnosťami uloženými jej ústavným zákonom o ochrane verejného záujmu, čo ústavný súd nemohol prehliadnuť, a tak návrh navrhovateľky už pri jeho predbežnom prerokovaní odmietol ako zjavne neopodstatnený a napadnuté rozhodnutie výboru podľa § 73b ods. 3 prvej vety zákona o ústavnom súde potvrdil.

Takýto postup je v súlade s už citovaným uznesením pléna ústavného súdu č. k. PLZ. ÚS 1/07-3 z 2. mája 2007, podľa ktorého „Na konanie o návrhoch vo veciach ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa čl. 9 a nasledujúcich ústavného zákona... sa vzťahuje § 25 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého sa každý návrh predbežne prerokuje“.

Z uvedených dôvodov ústavný súd o návrhu navrhovateľa po predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. septembra 2013